

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ
[www.philosophical-research.org]

ΣΕΜΙΝΑΡΙΑ
ΙΣΤΟΡΙΚΟΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Α. ΠΙΕΡΡΗΣ

ΚΥΚΛΟΣ ΚΖ'
ΠΕΡΙΟΔΟΣ 2013 - 2014

Μελέτη Ελληνισμού

Σεμινάριο 21^ο

Πέμπτη, 22 Μαΐου 2014

*Τρία Επικαιρικά Κείμενα
και Σεμινάριο*

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΑ ΛΟΓΙΑ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΛΑΟ

I

ΘΟΥΡΙΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Υφιστάμεθα σε αυτή την ευλογημένη χώρα πολλές δουλείες οικονομικές, γεωπολιτικές, πολιτικές, πολιτιστικές, αλλά και ζούμε σαν λαός και ως άτομα την χειρότερη: δεν μας αφήνουν να είμαστε ο εαυτός μας.

Το Καθεστώς εσωτερικής κατοχής της Ελλάδας έχει δημιουργήσει ένα ανθελληνικό σύστημα όπου οι αρετές μας εμφανίζονται ως ελαττώματα, οι προτιμήσεις μας απαξιώνονται και ο τρόπος σκέψης μας αποτυγχάνει. Τα συγκριτικά μας πλεονεκτήματα το Καθεστώς τα κατάντησε βλαπτικά μειονεκτήματα στο σύστημά του.

Ο Έλληνας χρειάζεται ατομική ελευθερία για να δείξει πόσο καλός είναι στον τομέα δράσης που ταιριάζει με την ιδιοσυγκρασία του. Έχει

ανάγκη τους ανοικτούς ορίζοντες με καταιγισμούς φωτός αποστιλβόμενου σε μορφές αρμονίας, λάμψη που αναβλύζει από αυτές ενώ φαίνεται να τις καταυγάζει, έχει ανάγκη πλαίσια και πέρατα σαν τα όμορφα τοπία της πατρίδας μας, για να φτάνει στα όριά του και εκεί, περήφανος για την αριστεία του, να μεγαλουργεί. Ακροβατούμε στα όρια γιατί είμαστε ο πολιτισμός της τελειότητας. Είμαστε φτιαγμένοι για τον αγώνα της αιωνιότητας. Ο καθένας με τον τρόπο του. Ήρωες σαν τον Ηρακλή και τον Αχιλλέα. Σοφοί σαν τον Παρμενίδη και τον Ηράκλειτο. Ποητές σαν τον Όμηρο και τον Πίνδαρο. Τεχνίτες σαν τον Φειδία και τον Πολύκλειτο. Δεν είναι ψευτοελιτίστικο των σαλονιών αυτό. Ο Ευφρόνιος και ο Άμασις μπήκαν στην αιωνιότητα φτιάχνοντας και κοσμώντας χρηστικά αγγεία από πηλό, κιούπια και πιατικά.

Και να τα Πάθη σου Ελληνικέ Λαέ. Σου πήραν την υπερηφάνεια σου. Σου έκλεισαν όλους τους δρόμους για να δείξεις τι αξίζεις. Σε ταπείνωσαν. Γιατί εμείς αναπνέουμε ομορφιά και επίδειξη, αριστεία και δόξα. Όπως οι Μορφές στην Ζωοφόρο του Παρθενώνα, σύμβολο αθάνατο του Ελληνισμού.

Οι άθλιοι του Καθεστώτος καμώνονται πως κυνηγάνε τα Μάρμαρα του Παρθενώνα ενώ σου στερούν τη δυνατότητα να είσαι εσύ αυτό που σε μαγεύει, και θαυμάζει όλος ο κόσμος, σε αυτά.

Αυτό συνοψίζει τη μοχθηρή πονηρία τους στο εσωτερικό και ταυτόχρονα τη γελοία αδυναμία τους στο εξωτερικό. Έστησαν μέσα μια κρατική μηχανή εξυπηρέτησης της φεουδαρχικής ολιγαρχίας με φτιασίδωμα Μεγαλοϊδεατισμού και έξω επετήδευσαν τον Πατριωτισμό της Επαιτείας.

Σε εξευτέλισαν περιούσιε Λαέ. Έσπειραν τη μιζέρια. Καλλιεργούν συστηματικά την ανικανότητα παντού. Θερίζουν και ξαναφυτεύουν το χειρότερο. Σου λένε Έλληνα πόσο πίσω είσαι γιατί στην πραγματικότητα

φοβούνται το πόσο καλός είσαι. Θαύματα μπορείς να κάνεις. Αλλά χρειάζεσαι ένα σύστημα σαν την ελληνική φύση (χώρο και πνεύμα, τον «Κόσμο» μας και τη φύση μας) για να ανθίσεις. Και αυτό δεν σε άφησαν να το οικοδομήσεις.

Αντ' αυτού πιθήκισαν Ευρώπη. Σε μυκτηρίζουν ότι δεν είσαι καλός Ευρωπαίος και 200 τώρα σχεδόν χρόνια σου λένε να προσπαθήσεις να γίνεις. Και στήσαν το σύστημα ώστε να μην μπορείς να είσαι ούτε γνήσιος Έλληνας ούτε κανονικός Ευρωπαίος. Ο σκοπός τους είναι να είσαι σαν αυτούς, πίθηκος Ευρωπαίος – επομένως ανίκανος, αδύναμος και υποταγμένος. Γιατί όποιος δεν είναι ο εαυτός του είναι χειρότερος από το τίποτα, είναι ένα άθλιο αντικείμενο περιφρόνησης, άχθος αρούρης.

Σε χρειάζονται ταπεινωμένο και εξουθενωμένο για να κρατιέται η Ολιγαρχία. Και ενώ σε καταδυναστεύουν αυτοί, σου σερβίζουν ότι απειλείσαι από ξένους. Και ενώ γογγύζουν για αυτήν την απειλή και κορδώνονται ότι σε προστατεύουν, πέφτουν στα τέσσερα μπροστά στην «Ευρώπη», και θέλουν να σε πείσουν ότι αυτή είναι η σωτηρία σου από τον εαυτό σου – ένα μαρτύριο «σωτηρίας» που φροντίζουν να το επιμηκύνουν, τώρα που καταρρέουν και κινδυνεύουν τα έσχατα, με χρέος και εξάρτηση για 50 ακόμη χρόνια. Τόσο υπολογίζουν να κρατήσουν ακόμη οι αντιστάσεις σου;! Όχι δα! Απλά σκέπτονται το τομάρι τους σήμερα-αύριο, και προσθέτουν πέδες στη σκλαβιά σου. Αλλά όσο οι βαλβίδες σφίγγουν, τόσο η αναπόφευκτη έκρηξη θα είναι φοβερότερη. Δεν είχαν και ποτέ νου, πέρα από την κουτοπονηρία του άχρηστου.

Το Καθεστώς, και οι θαλαμηπόλοι του της πολιτικής εξουσίας, και οι εξαρτηματικοί του κράτους του, έχουν διαπράξει έγκλημα καθοσιώσεως κατά της Μεγαλειότητός Σου, του Λαού. Έχουν βλαστημήσει κατά του Ελληνισμού με κάθε πράξη και απραξία τους. Το δε αμάρτημα κατά του Πνεύματος είναι το μόνο απολύτως ασυγχώρητο. Ούτε το μέγα έλεος του Θεού δεν μπορεί να το ξεπλύνει.

Η ιστορία είναι αδυσώπητη. Το θείο σκυθρωπιάζει. Τους καρφώνει το βλέμμα της Νέμεσης και οι τιμωροί Ερινύες έχουν πιάσει δουλειά.

Ένα αστροπελέκι είναι στα χέρια της δίκαιης οργής σου αυτή την Κυριακή. Κατάκαυσέ τους.

Όση προπαγανδιστική κραιπάλη και να βορβορώσουν, όση παντοειδή κρατική βία και να ασκήσουν, όση νοθεία και να ξανακάνουν, και θα κάνουν, το αποτέλεσμα της βούλησής σου κατά το γνήσιο ένστικτο του Ελληνισμού θα είναι συντριπτικό.

Κατακόπτοντας το θαυμαστό δένδρο του Ελληνισμού, σιδηροδεσμούντες την ανάπτυξή του ώστε να μένει χωρίς ανθοφορία και καρπισμό, νόμιζαν ότι θα σπάσουν την μαγεία του, ότι θα σε κάνουν δούλο. Ξέρουν ότι πεινάμε για μεγαλείο και διψάμε για το υψηλό και το αληθινό. Και πίστευαν ότι χωρίς την αναγκαία τροφή μας με Ομήρους και Παρθενώνες, δίχως το νέκταρ της αιωνιότητας να τρέφει τα μέλη σου, χωρίς την αυτοπεποίθησή μας από την αριστεία μας, χωρίς τη δόξα των ικανοτήτων μας, θα σε έχουν υποχείριο.

Ξέχασαν ότι στο ένστικτο των Μεγάλων Αριθμών έχει καταφύγει το Πνεύμα του Ελληνισμού.

Επικαλούμαι το ένστικτό σου Λαέ Ελληνικέ: χτύπα δυνατά και αδυσώπητα τους ελεεινούς πιθήκους. Διάλυσε το Σύστημα της ταπείνωσής σου.

*** * ***

II

ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΟ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ ΤΩΝ ΚΑΝΩΝ ΚΑΙ Η ΠΡΟΔΟΤΙΚΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ BARROSO - ΚΑΘΕΣΤΩΤΟΣ

Προς επίγνωση των εξελίξεων από το 2010 και εξής, θα προλογίσω επιγραμματικά τα ουσιώδη για την κατάσταση της Ελλάδας στην αρχή αυτής της περιόδου.

1) Η ένταξη της Ελλάδας στην Ευρωζώνη ήταν και είναι ένας ολέθριος παραλογισμός. Το χρήμα δεν είναι μια ανεξάρτητη μεταβλητή. Η ποσότητα του χρήματος και η αξία του νομίσματος εξαρτάται από τις δομές και τη δυναμική της πραγματικής οικονομίας και από τους ποσοτικούς και ποιοτικούς χαρακτήρες της οικονομικής δράσης μιας κοινωνίας. Ειδικότερα, νομισματική ένωση μεταξύ μιας ισχυρής και μιας ασθενούς οικονομίας θα ενισχύσει τη δυνατή και θα εξασθενήσει την αδυνατότερη.

2) Η ένταξη ενέτεινε τη ροπή εισροής κεφαλαίων (επιδοτήσεων και δανεισμού) που είχε αρχίσει από τα προεόρτια της σύνδεσης της χώρας με την Ευρωπαϊκή Ένωση μετά το 1974. Αλλά πληθώρα χρήματος είναι τόσο καλή για την εθνική οικονομία, όσο υπερβολική ποσότητα φαρμάκου στον ασθενή για την υγεία του, ή σωροί χημικών λιπασμάτων στην αγροτική παραγωγή, ή πλημμύρισμα της μηχανής με καύσιμο. Τόσο το χειρότερο για μια ανελεύθερη οικονομία φεουδαρχικής ολιγαρχίας με πελατειακό κρατισμό. Η μόνη που κερδίζει τότε τελικά από το εύκολο χρήμα είναι η ολιγαρχία. Όπως και έγινε.

3) Το Καθεστώς δεν χρησιμοποίησε φυσικά τις δυνατότητες χρηματοπιστωτικής ευχέρειας που έδιναν οι συνδέσεις με την Ευρώπη για την κατάργηση της Ολιγαρχίας (τέρμα στους «νταβατζήδες») και την αναδόμηση του Δημοσίου («επανίδρωση του Κράτους»). Έτσι ο παραγωγικός ιστός (αυτός ο πενιχρός που υπήρχε στα όρια του «προστατευτικού» κρατισμού και της ολιγαρχίας) κατεστρέφετο, ενώ τα «βάρη» μεγάλωναν αστρονομικά. Η κραιπάλη των Ολυμπιακών Αγώνων του 2004 είναι εμβληματική της καταστροφικής πολιτικής του Καθεστώτος. Κέρδισαν πρωτίστως και κυρίως οι «Νταβατζήδες».

4) Η πτώση της πραγματικής παραγωγικότητας της οικονομίας και η γιγάντωση του χρέους έπληξαν φυσικά και το Κράτος. Λειτουργούσε με αυξανόμενα δημοσιονομικά ελλείμματα.

Και έτσι φθάνουμε στο 2010. Η παγκόσμια χρηματοπιστωτική κρίση που ξεκίνησε από τις ΗΠΑ είχε φθάσει στην Ευρώπη. Όπως ήταν φυσικό, η κρίση εκδηλώθηκε με βιαιότητα στους ασθενέστερους κρίκους της Γηραιάς Ηπείρου. Επίκεντρο του σεισμού έγινε η Ελλάδα, ο ασθενέστερος των ασθενεστέρων. Αυτό ήταν βεβαίως βαρύτατο φορτίο για τη χώρα, της παρείχε όμως ταυτόχρονα τη δυνατότητα δημιουργικής αντιμετώπισης της κρίσης υπέρ των εθνικών συμφερόντων. Η

συνεξάρτηση (πραγματική ή μάλλον θεσπιζόμενη) των Ευρωπαϊκών εξελίξεων με το Ελληνικό Πρόβλημα ήταν μεγαλύτερη τότε και από τις εποχές του Ανατολικού Ζητήματος.

Για δυο χρόνια, από το φθινόπωρο του 2010 μέχρι το φθινόπωρο του 2012 διαδραματίστηκε ένας αγώνας στο εσωτερικό της Γερμανίας. Η ένταση του αγώνα οφείλετο σε έναν γενικό και έναν ειδικό λόγο.

Η Γερμανία ήταν συνολικά, και πολύ σωστά, επιφυλακτική στο Ευρωπαϊκό σχέδιο να προωθείς την πολιτική ενοποίηση μέσω της οικονομικής. Επί πλέον έπρεπε να ικανοποιηθεί και η απαίτηση της Βρετανίας και των άλλων μη ευρωζωνικών χωρών-μελών της ΕΕ να μην βλάπτει η Νομισματική Ένωση τα συμφέροντά τους. Το πείραμα του Ευρώ δεν έπρεπε να υποσκελίσει ή να απειλήσει την ΕΕ. Γι' αυτό όταν έγινε η Νομισματική Ένωση η Γερμανία επέμενε στην υιοθέτηση δυο βασικών ρητρών ασφαλείας κατά του ενδεχομένου να μετατραπεί το Ευρώ σε μια ζώνη προϊούσας πολιτικής ολοκλήρωσης και «μεταφοράς κεφαλαίων» σαν αυτή που ισχύει εντός ενός Κράτους και επιτρέπει την επιλεκτική βοήθεια από την κεντρική κυβέρνηση προς υστερούσες περιοχές της χώρας. **Η μια ρήτρα ήταν η σκληρότητα του Ευρώ (και γι' αυτόν τον λόγο η ΕΚΤ θεσμοθετήθηκε πλήρως ανεξάρτητη από τις πολιτικές εξουσίες των κρατών-μελών και των συλλογικών Ευρωπαϊκών θεσμών).** Η άλλη ήταν η απαγόρευση παρέμβασης με οποιονδήποτε τρόπο της ΕΚΤ στα δημοσιονομικά μιας χώρας-μέλους (π.χ. με αγορά ομολόγων της χώρας). **Νομισματική Ένωση και Εθνική Δημοσιονομία ήταν ανάγκη να κρατηθούν στεγανά χωριστά διαμερίσματα.**

Αυτός είναι ο γενικός λόγος αρχής επί του οποίου παίχθηκε το δράμα της Γερμανικής στρατηγικής. Ο ειδικός ήταν η Ελλάδα.

Μια οποιαδήποτε ομάδα, υπό συνθήκες καταλυτικής κρίσης, είναι τόσο καλή όσο καλό είναι το ασθενέστερο μέλος της. Μια προφανής λύση

σε τέτοιες περιπτώσεις κρίσιμης πίεσης είναι η απομόνωση και αποπομπή του νοσούντος μέλους προς σωτηρία της λοιπής ομάδας.

Βέβαια αυτό δεν το ήθελαν η γραφειοκρατία και τα συμφέροντα του Ευρωπαϊσμού. Η ψευδοϊδεολογία τους είχε βασισθεί στην προϋπόθεση ότι ποτέ δεν γίνεται βήμα πίσω σε σχέση με αυτό που φαντασιώνονται ως «Ευρωπαϊκή ολοκλήρωση». Αλλά αντί παντός τιμήματος τηρούνται τουλάχιστον (έστω προσχηματικά εν ανάγκη) τα κεκτημένα. Και καταβάλλεται γιγαντιαία προσπάθεια να προστίθεται κάθε φορά κάτι, οσοδήποτε ελάχιστο και ασήμαντο, προς την δοκούμενη κατεύθυνση του «ιερού» σκοπού. Και επίσης δεν ήθελαν την Grexit άλλοι ασθενείς κρίκοι στην οικονομική αλυσίδα της Νομισματικής Ένωσης. Αρχής γενομένης δεν ήξεραν ποιος θα ήταν ο επόμενος στόχος των αγορών, οι οποίες πάντα δοκιμάζουν την πολιτική βούληση των θεσμικών εξουσιών.

Αλλά η Γερμανία ήταν διατεθειμένη να αγνοήσει και ελέγξει τις διαμαρτυρίες των Βρυξελλών και τις οιμωγές άλλων χωρών του Νότου, οι οποίες εύρισκαν υποστηρικτή τους τη συνεχώς φθίνουσα στην κλίμακα ισχύος Γαλλία, ενόψει μάλιστα της ισχυρής έκθεσης Γαλλικών Τραπεζών στα «σκουπίδια» του Ελληνικού Δημοσίου. Η Γερμανία τιθάσσευε ακόμη και τη Γαλλία. Ο Γαλλο-Γερμανικός Άξονας ήταν από κάθε σημαντική άποψη σχήμα του παρελθόντος. Η ένταση δε μεταξύ Βρυξελλών και Βερολίνου εξεργήγνυτο ενίοτε με μη διπλωματική βιαιότητα.

Ήταν η κατάλληλη στιγμή για την Κυβέρνηση της Ελλάδας να προσεγγίσει το Βερολίνο βολιδοσκοπώντας προς μια συμφωνία Συναινετικού Διαζυγίου. Τα συμφέροντα των δυο χωρών συνέπιπταν στην συμφωνημένη έξοδο της Ελλάδας από την Ευρωζώνη. Η συμφωνία θα προϋπέθετε ταυτόχρονα χρεωκοπία του σημαντικότερου μέρους του Ελληνικού χρέους.

Παρ' όλα όσα διαθρυλούνται στην εγχώρια προπαγάνδα, η νομισματική μεταβολή μπορεί να γίνει από τεχνικής άποψης ομαλά. Το

δύσκολο ήταν η βοήθεια της Γερμανίας στην Ελλάδα για τη σταθεροποίηση της προβληματικής κατάστασής της στα δημοσιονομικά και στο εγχώριο τραπεζικό σύστημα. Αλλά το στρατηγικό συμφέρον της Γερμανίας έκλινε προς τον χωρισμό. Το συνολικό κόστος, έστω συμπεριλαμβανομένου του τεράστιου κέρδους από το «ηθικό» μάθημα, θα ήταν μικρότερο. Και η εμπλοκή του ΔΝΤ ήταν ένας χρήσιμος παράγων για την απεμπλοκή της Ελλάδας από το Ευρώ.

Η Ελλάδα έπρεπε να διαπραγματευθεί μια λύση, προς αυτή την προφανή κατεύθυνση, με τη Γερμανία και το ΔΝΤ ήδη από το φθινόπωρο του 2009, όταν οι αγορές περίμεναν τις εξελίξεις και είχαν δώσει ολιγόμηνη περίοδο χάριτος στη νέα Ελληνική Κυβέρνηση. Η Ελλάδα θα είχε κερδίσει πόντους αν πρώτη έθιγε το θέμα προς τη Γερμανία. Στην πραγματικότητα, η Γερμανία έσπρωχνε περισσότερο, χωρίς όμως να φανεί ότι ένα μέλος εκδιώκεται από την Ευρωζώνη αντίθετα προς την βούλησή του.

Η τότε Ελληνική Κυβέρνηση, αν και όπως φαίνεται είχε λίγο αργότερα κάποιες διερευνητικές προσεγγίσεις προς τη σωστή κατεύθυνση, δεν τόλμησε να στραφεί εγκαίρως, με φρέσκια και αποφασιστική την νομιμοποίησή της από τις εκλογές, εναντίον του εγχώριου καθεστώτος. Η κατάλυση του οποίου ήταν απαραίτητη συμπληρωματική συνθήκη για την επιτυχία της στρατηγικής που περιέγραφα. Ούτε το εθνικό νόμισμα, ούτε η χρεωκοπία δεν φθάνουν για την ενδυνάμωση της παραγωγικής οικονομίας χωρίς συντριβή της Φεουδαρχίας, κατάργηση της Ολιγαρχίας και εγκατάλειψη του απαρχαιωμένου δόγματος και πρακτικής του πελατειακού Κρατισμού. Χωρίς θεσμική, δομική και ατομική απελευθέρωση, νομισματική καταλληλότητα και σεισάχθεια δεν αρκούν για την εξυγίανση και τόνωση της εθνικής οικονομίας.

Το Καθεστώς (τουλάχιστον μέρος του, αλλά σε τέτοιες περιπτώσεις δρουν εν συνεργεία) είχε μάλιστα προκαταβολικά συγκρουσθεί με τον τότε Πρωθυπουργό. Ο ίδιος λοιπόν ή δειλίασε ή ανέβαλε την σύγκρουση για ευθετώτερο χρόνο – σίγουρη μέθοδος αποτυχίας, όπως έδειξαν και οι εξελίξεις στο προκείμενο θέμα.

Είναι εντυπωσιακό πώς η ιστορία επαναλαμβάνεται σε συγκυρίες μεν διαφορετικές αλλά ομοδομικές και απολύτως ανάλογες. Ο παλαιός Γεώργιος Παπανδρέου αρνήθηκε το 1964 υπό την απαίτηση του Καθεστώτος το σχέδιο Acheson και έτσι δρομολογήθηκαν πολιτικά, πολιτειακά και πολλαπλασιαζόμενα γεωστρατηγικά δεινά από τα οποία πάσχει ακόμη η χώρα. Ο συνώνυμος εγγονός απέκρουσε το 2010 κατ' επιταγή του Καθεστώτος την προφανή και μόνη οδό ευσταθούς λύσεως του Ελληνικού οικονομικού προβλήματος. Οι συνέπειες είναι και εδώ τραγικές.

Η Ευρωζωνική κρίση έφθασε το ζενίθ της το φθινόπωρο του 2011. Και πάλι το επίκεντρο της καταιγίδας ήταν η Ελλάδα. Μια κακή συμφωνία μαμούθ για την «αναδιάρθρωση» του Ελληνικού Χρέους (πρωτοφανής στην ιστορία μερική χρεωκοπία εις βάρος του οφειλέτη), ο Παπανδρέου προσωπικά απεφάσισε (όπως φαίνεται σε άτυπη και οπωσδήποτε αδημοσίευτη συμφωνία με την Merkel, και με κάποια πληροφόρηση ορισμένων ηγετών και αξιωματούχων) να την θέσει υπό την κρίση του Ελληνικού λαού σε δημοψήφισμα.

Η δημόσια, επίσημη αντίδραση της επίσημης Γερμανίας ήταν ήπια. Το γεγονός υποδηλώνει ότι υπήρξε προσυνηννόηση. Ο Schäuble επεσήμανε το αναφαίρετο δικαίωμα των λαών να αποφασίζουν κατευθείαν για το μέλλον τους σε μείζονα θέματα του εθνικού βίου. Από το άλλο μέρος, ο Sarkozy φρούαξε. Ποιος ρόλος θα έμενε στη Γαλλία αν η Ευρωζώνη μετετρέπετο όπως ήταν οικονομικά λογικό σε μια ομάδα συναφών και επιτυχημένων οικονομιών; **Η Γαλλία επένδυε στη**

χρησιμοποίηση των αδυνάτων του Νότου προς άσκηση πίεσης επί της Γερμανίας. Αλλά ο Sarkozy στην ουσία απομονώθηκε στο συγκεκριμένο ζήτημα, και αυτό εξηγεί την «οργή» του κατά τις περιβόητες συναντήσεις στο περιθώριο της συνόδου των G20 στις Κάννες τον Νοέμβριο του 2011. Ο Παπανδρέου είχε δημοσιοποιήσει την απόφαση διενέργειας του Δημοψηφίσματος. Έτσι δεν ήταν δυνατό να ζητηθεί η ακύρωσή του από ηγέτες της δημοκρατικής Ευρώπης (και μάλιστα της Γκωλικής Γαλλίας).

Σε συνεννόηση με την Merkel ο Sarkozy πρότεινε λοιπόν να ασκηθεί πίεση στον Παπανδρέου να μετατρέψει το δημοψήφισμα σε ζήτημα παραμονής ή εξόδου της Ελλάδας από το Ευρώ. Η Merkel (άλλο που δεν ήθελε!) συμφώνησε. Όπως δήλωσε Γερμανός επίσημος στους Financial Times: **«Για αυτήν... ένα θέμα-κλειδί ήταν το εάν οι Έλληνες οι ίδιοι ήθελαν να είναι μέσα ή έξω, και εάν επρόκειτο να γίνει δημοψήφισμα και οι Έλληνες αποφάσιζαν ότι θέλουν να είναι έξω, αυτό θα έκανε τον δρόμο ευκολότερο»**. Ο Schäuble και οι περισσότεροι σύμβουλοί της, της είχαν επισημάνει τα πλεονεκτήματα μιας Ελληνικής εξόδου από τη δική τους σκοπιά.

Στην περίφημη Συνάντηση των Καννών ασκήθηκαν φοβερές πιέσεις στον Παπανδρέου, αλλά αυτός υπό τρομακτική, απολύτως ασυνήθιστη, ωμή και καθόλου διπλωματική πίεση, αντιστάθηκε μέχρι τέλους. Το Δημοψήφισμα θα γινόταν. Δέχθηκε όμως (άλλο που δεν ήθελε!?) **το ερώτημα να είναι για το νόμισμα και την παραμονή της Ελλάδας στην Ευρωζώνη. Βγαίνοντας αργά το βράδυ της Τετάρτης από την Συνάντηση ο Παπανδρέου έκανε σύντομες δηλώσεις στους δημοσιογράφους όπου ανήγγειλε το γεγονός. Στο αυτοκίνητο καθ' οδόν προς το αεροδρόμιο, γύρισε προς τον Βενιζέλο που τον συνόδευε, και είχε συμμετάσχει στην Συνάντηση, και του σχολίασε αποκαλυπτικά ότι τα πράγματα δεν πήγαν και τόσο άσχημα.**

Αλλά την νύχτα της επιστροφής στην Αθήνα έγινε Πραξικόπημα.

Η μπλόφα του Sarkozy δεν είχε πιάσει. Merkel και Παπανδρέου του είπαν ότι τα βλέπουν. «Τόσο το καλύτερο»!

Η Βρυξελλιακή γραφειοκρατία του Ευρωπαϊσμού, οι θεματοφύλακες της αρρωστημένης «Ευρωπαϊκής ιδέας», και το Καθεστώς στην Ελλάδα πανικοβλήθηκαν για διαφορετικούς λόγους καθένας. Εξυφάνθηκε συνομωσία ανατροπής των εξελίξεων που οι ίδιοι οι ηγέτες των χωρών είχαν δρομολογήσει.

Τον αποφασιστικό ρόλο έπαιξε τότε ο Barroso, θεσμοφύλακας της γραφειοκρατίας του Ευρωπαϊσμού. Ένας άνθρωπος χωρίς δημοκρατική νομιμοποίηση, ένας υπάλληλος των πολιτικών ηγεσιών των χωρών μελών της ΕΕ, ανέλαβε να ανατρέψει την απόφαση των ηγετών. Και τολμούν υποκριτικά να μιλάνε οι χάνοι για «Ευρωπαϊκά Δημοκρατικά κεκτημένα»! Αλλά φυσικά για να μην τους αδικώ, τα εφαρμόζουν καλύτερα μεταξύ τους, δεν τα εννοούν για τους Πιθήκους του καθυστερημένου Καθεστώτος, από τους οποίους βρίσκονται εύκολα τα ενεργούμενα. Το δίκαιο ισχύει μεταξύ ίσων, όπως είπαν οι Αθηναίοι πρέσβεις στους άρχοντες των Μηλίων.

Και εύκολα όντως βρήκε ο Barroso τα όργανα της συνομωσίας. Σε μυστικές προκαταβολικές συνεννοήσεις με Σαμαρά και Βενιζέλο προετοίμασε την περιβόητη «κολοτούμπα» του πρώτου και την ανταρσία του δεύτερου. Ο Σαμαράς με το δημοψήφισμα θα είχε τελειώσει. Θα υποχρεώνετο να υποστηρίξει σε μια επιφανή στιγμή (και όχι εν ευθέτω χρόνω ...!) την πολιτική την οποία κατακεραύνωνε. Ο Παπανδρέου θα ήταν ο αδιαφιλονίκητος κυρίαρχος του πολιτικού πεδίου όποιο και αν ήταν το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος. Μάλλον τότε σχεδίαζε να επιτεθεί κατά του Καθεστώτος. Αλλά ο έμπιστος ευνοούμενος του Καθεστώτος για την ηγεσία της

Προοδευτικής Παράταξης ήταν, και είχε εκφρασθεί ότι είναι, ο Βενιζέλος.

Φεύγοντας από την περίφημη συνδιάσκεψη, ο Barrozo κάλεσε ιδιαίτερος τον Βενιζέλο και του είπε «Πρέπει να σκοτώσουμε αυτό το δημοψήφισμα». Ο Βενιζέλος συμφώνησε «σχεδόν αμέσως». Ενώ κοιμόταν ο Πρωθυπουργός ετοίμασε ανακοινωθέν που διανεμήθηκε στις 4.45 το πρωί, όταν το αεροπλάνο που μετέφερε πρωθυπουργό και υπουργό οικονομικών προσγειώθηκε στην Αθήνα. Έλεγε: «Η θέση της Ελλάδας μέσα στην Ευρωζώνη είναι μια ιστορική κατάκτηση της χώρας που δεν μπορεί να τεθεί εν αμφιβόλω. Αυτό το κεκτημένο του Ελληνικού λαού δεν μπορεί να εξαρτάται από ένα δημοψήφισμα».

Η συνομοσία είχε ευοδωθεί. Το πραξικόπημα είχε συντελεστεί. Και μαζί μια βδελυρή τριπλή προδοσία. **Δημοκρατική:** στερούσαν από τον Ελληνικό Λαό το δικαίωμα να αποφασίσει άμεσα για το θεμελιώδες ζήτημα της σωτηρίας του. **Εθνική:** κατ' εντολή ξένου Κέντρου (του επάρατου Ευρωπαϊσμού) αφαιρούσαν τα τελευταία ψήγματα εθνικής ανεξαρτησίας που απέμεναν. **Και Κοινωνική:** η Πατρίδα ταυτιζόταν με τα συμφέροντα της εγχώριας μικρής ολιγαρχίας που έβλεπε το μέλλον της στην αγκάλη και στους κόλπους του Ευρωπαϊσμού. **Εσχάτη προδοσία τριπλά αφωρισμένη.**

Η νέα Αποστασία πραγματοποιήθηκε τις επόμενες ημέρες. Ο Barrozo είχε υποδείξει και τον νέο πρωθυπουργό, τον ενεργούμενο Παπαδήμα. Ο Παπανδρέου δεν έδωσε ούτε τότε μάχη. Τα αδιέξοδα επέκειντο. Εάν έδινε, θα διεσπάτο το ΠΑΣΟΚ, όπως η Ένωση Κέντρου επί του παππού του. Δείλιασε για δεύτερη φορά ή ανέβαλε πάλι την τελική κρίση; Θα δείξει.

Από τότε η Ελλάδα έχει μπει σε ένα ανατριχιαστικό λαβύρινθο, όπου ο Ευρωπαϊκός Μινώταυρος τρώει τα παιδιά της.

* * *

III

ΓΙΑΤΙ; Η ΦΥΣΗ ΤΟΥ ΚΑΘΕΣΤΩΤΟΣ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ

Λαέ.

Το Καθεστώς στη χώρα είναι τα συμφέροντα της Ολιγαρχίας που σε έχει δουλοπάροικο. Τα πολιτικά, κεντροτραπεζικά, δημοσιογραφικά, εκκλησιαστικά και ακαδημαϊκά ενεργούμενά του είναι επαγγελματίες ψεύτες. Σε κοροϊδεύουν συστηματικά.

Δεν λέω, τους ανταποδίδεις με τόκο την ύβρι. «**Εθελοκακείς**» κατά την αμίμητο Ηροδότεια διατύπωση αναφορικά με τους Αθηναίους του 6^{ου} π.Χ. αιώνα. Αλλά να φωτίσουμε τα πράγματα για να μην έχεις τύψεις που «δεν κοιτάζεις το συμφέρον της χώρας» κατ' αυτούς και τα μίσθαρνα όργανά τους. **Και γιατί τώρα χρειάζεται να αναλάβεις την πρωτοβουλία με μια μεγάλη πράξη απελευθέρωσης. Αλλά χωρίς γνώση κάθε οργή και επανάσταση καταλήγει σε νέα δουλεία.**

Θα αρχίσω από τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, αν και η ιστορία της κακοδαιμονίας μας πάει πίσω στη σύσταση του ΝεοΕλληνικού Κράτους. Στην Κατοχή οι Φιλογερμανοί και Δοσίλογοι απετέλεσαν και κραταίωσαν την ολιγαρχία και τους εξαρτηματικούς της. Η Κομμουνιστική Αριστερά με τον Εμφύλιο τους παρέσχε το πρόσχημα να συνεχίσουν ως ηγετική τάξη, χωρίς την ελάχιστη κάθαρση σαν αυτή που συνέβη σε άλλες χώρες των οποίων ηγετικές élites ονειρώξαν με το Χιτλερικό όραμα της νέας Ευρωπαϊκής Τάξης. Το όραμα αυτό είναι η πεμπτουσία του τωρινού Ευρωπαϊσμού.

Ο Εμφύλιος στην Ελλάδα δίχασε τον Λαό υπό λάθος σημαίες. Οι Δεξιοί δεν ήσαν υποστηρικτές της Δοσιλογικής Ολιγαρχίας, ούτε οι Αριστεροί οπαδοί του Σταλινισμού. Απλά, οι πρώτοι έδιναν προτεραιότητα στις Ελληνικές παραδόσεις, ενώ οι δεύτεροι τόνιζαν την κοινωνική, πολιτική και οικονομική αδικία μιας φεουδαρχικής ολιγαρχίας που ελυμαίνετο και λυμαίνεται τον τόπο. Και οι δυο ομάδες του Λαού είχαν δίκαιο. Και οι δυο σημαίες, και οι δυο ηγεσίες, ήσαν λάθος.

Το Καθεστώς βάζει πάντα λάθος ερωτήματα στον Λαό. Η θολούρα είναι μέρος της στρατηγικής του για τη διατήρησή του στην εξουσία. Δεν θέλει ξεκάθαρες θέσεις ουσίας. Για αυτό σκότωσε και το Δημοψήφισμα για τη θέση της Ελλάδας στο Ευρώ. Ακυρώνουν έτσι το θεμελιώδες Ελληνικό πολιτικό βίωμα που εκφράστηκε με τον Δελφικό χρησμό για την Λυκούργεια πολιτεία. Οι άριστοι και σοφοί προτείνουν λύσεις και οι Πολλοί κρίνουν. Νους και το αδιάστροφο ένστικτο των Μεγάλων Αριθμών συνεργούν αρμονικά στην ευνομούμενη πολιτεία.

Την θολούρα και σύγχυση αντιθέτως δεν την καλλιεργεί το Καθεστώς μόνο λόγω της μικρόνοιάς του. Την επιτηδεύεται κιόλας γιατί όποτε έκανε το λάθος να αφήσει να τεθούν στον λαό εμπεριστατωμένα και ορθολογικά διαρθρωμένα ερωτήματα χωρίς εσκεμμένο ανακάτωμα

ετερόκλητων στοιχείων, οι Μεγάλοι Αριθμοί πήγαν εναντίον των λύσεων που ήθελε, και συνέφεραν, το καθεστώς. Π.χ. στην συγκροτημένη και ολοκληρωμένη πρόταση του Καραμανλή για την Ευρωπαϊκή πορεία της Ελλάδας το 1981 ο Λαός απήντησε με ένα ηχηρό Όχι. Αντιστρόφως, στην πρόταση Ευημερίας του Σημίτη, με τους κρουνοί της Ευρωζώνης να καταχέουν τον αέρα για το τεχνητό φούσκωμα προς την κορυφή των προηγμένων χωρών του Κόσμου, ο Λαός είχε την φρόνηση να καταλάβει ότι όλο αυτό ήταν ψεύτικο, ένα πυροτέχνημα, και προτίμησε να διαλέξει, χωρίς να δελεαστεί από τα φούμαρα, την καταπολέμηση της διπλής αιτίας της κακοδαιμονίας του, εξοστρακισμό της ολιγαρχίας των «λίγων Νταβατζήδων» και «επανίδρυση του Κράτους». Ποιος είναι λοιπόν κλασσικά σοφός; Το ότι οι επιλογές του συνθηκολόγησαν με το Καθεστώς δεν σκιάζει την φρονιμάδα του. Επί πλέον το προσμέτρησε και αυτό και τώρα δεν πιστεύει κανένα ανίκανο ψεύτη.

Με τη στρατιωτική και πολιτική βοήθεια της Αμερικής κατά τον Εμφύλιο το Καθεστώς νίκησε στο υλικό πεδίο. Ο Κόσμος είχε διανεμηθεί και η Ελλάδα με συμφωνία ΗΠΑ και Σοβιετικής Ένωσης ανήκε στη Δυτική σφαίρα επιρροής. Αλλά οι Αμερικανοί γρήγορα διεπίστωσαν τη σαπίλα του Ελληνικού Καθεστώτος (δείτε την έκθεση Porter, ειδικού απεσταλμένου του Προέδρου Τρούμαν στην Ελλάδα το 1947). Τα χρήματα και η βοήθεια του Σχεδίου Marshall καταφαγώθηκαν από την οικονομική ολιγαρχία, ακριβώς όπως τα πακέτα της Ε.Ε. Όταν ο Μαρκεζίνης (Κυβέρνηση Παπάγου) ζήτησε νέα οικονομική βοήθεια από τις ΗΠΑ το 1953 συνάντησε παγερή και απαξιωτική άρνηση.

Το Καθεστώς τότε εστράφη προς την «Ευρώπη» και συνήφθη ειδική σχέση με τη Γερμανία. Οι πρώτες πιστώσεις στην ώρα ανάγκης του Καθεστώτος (πάντα ο Πατριωτισμός της Επαιτείας) ήρθαν από εκεί. Ο Adenauer επισκέφθηκε τότε την χώρα. Η Ελλάδα de facto ακύρωσε τις

βαρυσήμαντες Συνθήκες Τριπλής Συμμαχίας και συνολικής Συνεργασίας (υπό την αιγίδα των ΗΠΑ) μεταξύ Ελλάδας, Τουρκίας και Γιουγκοσλαβίας (1953-4). Το Κυπριακό εγείρεται κατά τρόπο που από επικείμενη φυσική Ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα γίνεται αιτία στρατηγικής απόκλισης Ελλάδας-Τουρκίας και καταλήγει με στάδια που το καθένα είναι χειρότερο από τα προηγούμενά του στην τωρινή οικτρή κατάσταση. Η Κύπρος έχει συντριβεί οικονομικά και στρατηγικά και πολιτικοστρατιωτικά. Κύπρος και Ελλάδα πληρώνουν τις επιλογές του Καθεστώτος. Για να συντηρηθεί η ολιγαρχία καταστρέφονται οι χώρες, καταδουλώνονται οι λαοί, υποθηκεύεται το μέλλον για δυο τουλάχιστον γενεές. Εδώ οδήγησε ο φουνταμενταλιστικός, συμφεροντολογικός Ευρωπαϊσμός του Καθεστώτος.

Να εξηγήσω κάτι.

Η Ελλάδα του Καθεστώτος δεν έχει στρατηγική. Δεν έχει στρατηγική συνεργασία με τις ΗΠΑ παρά τα προπαγανδιζόμενα από την απλοϊκή Ελληνική αριστερά. Απόδειξη ότι δεν εναρμονίζεται με τις μείζονες επιδιώξεις της Αμερικανικής πολιτικής στη γεωπολιτική μας περιφέρεια. Αλλά δεν έχει και στρατηγική συνεργασίας με τη Γερμανία. Το 1974 έγινε η περίφημη για την ανοησία της ΕλληνοΓαλλική Συμμαχία. Και στα πρόσφατα εξετέλεσε τις εντολές Barrozo κατά της Γερμανικής πολιτικής.

Να ξεκαθαρίσουμε. Στρατηγική συνεργασία είναι άλλο και το να «πέφτεις στα τέσσερα» είναι άλλο. Η πρώτη σημαίνει σύμπτωση συμφερόντων στα μείζονα χωρίς αυτό να αποκλείει διάσταση απόψεων και επιδιώξεων στα συγκεκριμένα ελάσσονα. Το δεύτερο σημαίνει αναγκαστικά να κάνεις ό,τι συγκεκριμένο σου ζητά ο ισχυρός και κύριός σου, ενώ στις βαθύτερες επιδιώξεις να κάνεις πως δεν ακούς. Στρατηγική συνεργασία είναι σχέση αξιοπρεπής και αμοιβαία επωφελής ακόμη και όταν υπάρχει μεγάλη διαφορά ισχύος. Το να πέφτεις στα τέσσερα είναι

σχέση δουλική, όπου ο πονηρός δούλος θα έχει την τύχη της Ευαγγελικής περικοπής, θα πάει στο πυρ το εξώτερο, όπου ο βρυγμός των οδόντων.

Πολύ χειρότερα. Το Καθεστώς είναι πορνικό. Φτιασιδώνεται και πάει με τους πάντες, κανένα όμως δεν ικανοποιεί. Σκεφτείτε. Δοσιλογικό πρώτα. Μετά Αμερική, στην εμφύλια ανάγκη του. Γερμανία πάλι μετά. Γαλλία κατόπιν. Δοκίμασε Ρωσία, Κίνα Εμιράτα, τώρα Ισραήλ. Όλοι τήν κλωτσάνε την άσχημη πόρνη όταν η αχρηστοσύνη της γίνεται φανερή. Δεν δύναται να αποδώσει. **Το να «πέφτεις στα τέσσερα» δεν μεταμορφώνεται σε στρατηγική με το να συμβαίνει με τον καθένα που συναντάς στις υποθέσεις σου, αντί να περιορίζεται σε ένα μόνιμο. Η πορνεία δεν διορθώνει το κακό της υποταγής σε ένα.**

Αλλά της επονειδιστής πόρνης η μόνη αγάπη είναι ο Ευρωπαϊσμός. Το όραμά της είναι να γίνει η Ελλάδα φτωχή επαρχία κάποιας απροσδιόριστης «Ηνωμένης Ευρώπης», με τους εγχώριους ολιγάρχες κοτζαμπάσηδες της Ευρώπης. Όχι ότι πιστεύουν πως αν η ολοκλήρωση του Ευρωπαϊκού οράματος γινόταν ποτέ πραγματικότητα αυτή η ανάξια πορνική ολιγαρχία θα συνέχιζε να υπάρχει ακόμη και στην ασημαντότητα μιας μαζικοτουριστικής επαρχίας της Ένωσης. Ξέρουν ότι το Ευρωπαϊκό ιδεώδες είναι ονειρώξη. Αλλά θέλουν να ξεφύγουν από την αδήριτη πραγματικότητα της ανικανότητάς τους στα θολά νερά μιας ατέρμονης πορείας μικροσυμβιβασμών προς τα Ευρωπαϊκά έσχατα των χρόνων, προς τις νεωτερικές ου-τοπίες και α-πειρίες. Το μάταιο εγχείρημα να στηθεί ένα σαθρό οικοδόμημα σε κινούμενη άμμο επιτρέπει ασφαλώς μεγαλύτερη ανοχή σε άχρηστους απατεώνες να υπάρχουν εκεί που θα εξαφανίζονταν εάν η πορεία των εξελίξεων ήταν σίγουρη σε στέρεο έδαφος και με φυσικές δομές συσχετισμών.

Από το άλλο μέρος, κλασσικό παράδειγμα αληθινής εθνικής στρατηγικής (σε αντίθεση προς την εθνική πορνεία και την εθνική υποταγή) παρέχει η Τουρκία.

Από το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου έχει σταθερό θεμελιώδη στρατηγικό προσανατολισμό και συνεργασία με τις ΗΠΑ, ως άξονα της εξωτερικής και αμυντικής της πολιτικής. Αυτό δεν την εμπόδισε (για να αναφέρω τρία ζητήματα πρώτης τάξεως):

1/ να αρνηθεί στους Αμερικανούς την βολική είσοδο στο Ιράκ από τα σύνορά της κατά τον Πόλεμό τους με τον Σαντάμ – ζητούσε ουσιαστικά τον ιστορικό της ρόλο στην Μουσούλη και το Βόρειο Ιράκ, και Τουρκική αρχηγία των δυνάμεων εισβολής από το έδαφός της.

2/ να στραφεί κατά του Ισραήλ όταν αυτό δεν προήγαγε τις διαπραγματεύσεις με τους Παλαιστίνιους υπό Τουρκική διαμεσολάβηση.

3/ να κρατήσει καλές σχέσεις με το Ιράν και κατά την δυσκολότερη ακόμη εποχή, επιδιώκοντας να μεσολαβήσει στην εξεύρεση λύσης μεταξύ ΗΠΑ και Ιράν, γνωρίζοντας τον σημαντικό για την Αμερική ιστορικό, γεωπολιτικό, περιφερειακό ρόλο της χώρας εκείνης.

Και στα τρία θέματα η Τουρκία δικαιώθηκε πολύ σύντομα. Το Ιράκ είναι ασταθέστερο από πριν, η Τουρκική δε επιρροή στο ημιαυτόνομο Βόρειο Ιράκ εμπεδώνεται, αυξάνεται και βαθαίνει σε συνεργασία με τους Κούρδους εκεί. Το Ισραήλ έχει εγκλωβισθεί σε ένα φαύλο κύκλο διαρκούς χειροτέρευσης των συνθηκών υπό τις οποίες θα αναγκαστεί τελικά να συμβιβασθεί. Ο χρόνος δουλεύει εναντίον του και το ξέρει, αλλά έχει αυτοδεσμευθεί να ακολουθεί την αναχρονιστική πολιτική της πάλαι ποτέ ισχύος στο πλαίσιο ενός διπολικού τότε παγκόσμιου συστήματος. Τέλος, Ιράν και ΗΠΑ ευρίσκονται στον δρόμο του αναπόφευκτου πραγματολογικά γεωπολιτικού συντονισμού μιας νευραλγικής περιφερειακής δύναμης προς το παγκόσμιο μονοπολικό πεδίο.

Η Τουρκία έχει θέσει στρατηγικό στόχο να είναι το 2020 μεταξύ των 10 ισχυροτέρων χωρών του κόσμου. Και ευρίσκεται σε καλό δρόμο για την πραγμάτωση του σκοπού παρά τις προσπάθειες αποσταθεροποίησής της. Ακολουθεί κλασική στρατηγική συνολικής ισχύος. Ασκεί Θουκυδίδεια εξωτερική και αμυντική πολιτική. Εφαρμόζει κατάλληλες τακτικές χωρίς να είναι δέσμια τακτικισμού. Έχει ιεραρχημένες προτεραιότητες και δεν επιδιώκει υπέρ πάντα το βραχυπρόθεσμο αλλά προσωρινό συμφέρον. Η καλή και αποτελεσματική στρατηγική συνδυάζει διάφορες προτεραιότητες αντικειμενικών στόχων και ποικίλες χρονικές παραμέτρους, βραχυπρόθεσμες, μεσοπρόθεσμες και μακροπρόθεσμες, σε ένα ενιαίο διαρθρωμένο όλο ώστε να επιτυγχάνεται μέγιστη συνέργεια δράσεων. Υποδειγματική είναι η στάση της Τουρκίας προς την ΕΕ. Από αυτήν την άποψη η Τουρκική εξωτερική πολιτική είναι κλασική, ενώ η «εθνική στρατηγική» του καθεστώτος της χώρας μας είναι ανθελληνική.

Ποια λοιπόν είναι εν κατακλείδι και εν συνόψει η (αντ)εθνική μη-στρατηγική του ανθελληνικού Καθεστώτος της χώρας μας; Μα είναι η αναμενόμενη και ευκολοδιάγνωστη κουτοπόνηρη πολιτική του ανίκανου απατεώνα.

Προς τα έξω βάζει εγκάθετους πολιτικούς και κεντρικούς τραπεζίτες να πέφτουν στα τέσσερα σε κάθε συγκεκριμένη επί μέρους απαίτηση ή μέτρο που επιτάσσει ο κατά περίπτωση ξένος παράγων από τον οποίο τυχαίνει να εξαρτάται την δεδομένη στιγμή η επιβίωση του Καθεστώτος. Φυσικά ούτε μπορεί ούτε διατίθεται να υιοθετήσει και εφαρμόσει πολιτικές μείζονος συνεργασίας σε στρατηγικούς στόχους με αυτόν τον παράγοντα για τον απλούστατο λόγο ότι είναι ανάξιο και ανίσχυρο σε ανοικτό πεδίο, και επομένως βασικά άχρηστο προς τους πάντες, κάθε δε προσπάθεια να παίξει πραγματικό και δημιουργικό ρόλο

θα το ξεπατώσει. Άρα στα σημαντικά δεν κάνει τίποτα. Δεν έχει δράση αλλά αντιπροσωπεύει τον απόλυτα παθητικό δέκτη των δράσεων άλλων. Πάσχει και διαμαρτύρεται. Είναι ο ανάδελφος ψωριάρης που φωνάζει ότι επιβουλεύεται από όλους και παραπονείται προς όλους. Ταυτόχρονα, επικαλούμενος αυτόν ακριβώς τον λόγο της αδρανείας του, κλείνει πονηρά το μάτι στο εσωτερικό υπονοώντας ότι ό,τι κάνει το πράττει υπό εξωτερικό (εκ)βιασμό, και ότι πάντως μόλις περάσει ο κλυδωνισμός της ανάγκης θα ξαναγυρίσουμε στις παλιές συνήθειες. Για αυτό παρά την δραματική σμίκρυνση τα τελευταία 5 χρόνια του παραγόμενου οικονομικού προϊόντος και την εξουθένωση της αγοραστικής δύναμης, το καθεστώς αφήνει αναλλοίωτες τις βασικές δομές της οικονομικής λειτουργίας της χώρας.

Μεταρρυθμίσεις δηλαδή μηδέν επίτηδες. Γράμματα ανόητα που δεν αξίζουν το χαρτί που γράφτηκαν.

Έτσι φεύγουν οι μεγάλες ξένες και οι μεγαλύτερες και καλύτερες από τις Ελληνικές εταιρείες από την χώρα, μεταφέρουν δε τα συμφέροντά τους και όσες μεσαίες επιχειρήσεις μπορούν στις γειτονικές χώρες, κύριο φυσικό πεδίο ουσιαστικών, ορθολογικών σχέσεων. Οι μικρομεσαίες και μικρές επιχειρήσεις αποδεκατίζονται. Η οικονομική δραστηριότητα στενάζει υπό το βάρος φαραωνικής φορολογίας. Την αποεπένδυση συνοδεύει έξοδος ανθρώπινου δυναμικού, του καλύτερου, αλλά και του βασικού. Η Ελλάδα απογυμνώνεται από κεφάλαια, επιχειρηματικότητα και ανθρώπινους πόρους, ιδιαιτέρως τέτοιους νεότητας και ικανότητας. Μεταπίπτουμε σε μια χώρα γερασμένου και άγονου πληθυσμού, ανύπαρκτης δημιουργικότητας, πενιχρής παραγωγικότητας, υποτονικής και κακής ποιότητας προσφοράς υπηρεσιών, μίζερου ανθρώπινου και άσχημου ανθρωπογενούς περιβάλλοντος – κατάλληλη μόνο για τουρισμό και αυτόν μαζικό και φτηνιάρικο. Οι Έλληνες

θαλαμηπόλοι και δουλικά της Ευρώπης, αυτό θα είναι με μαθηματική βεβαιότητα το αποτέλεσμα της «εθνικής στρατηγικής» του Καθεστώτος.

Αντιπαρέρχομαι απαξιώνοντας και να συζητήσω τις γελοιότητες των υδρογονανθράκων και λοιπών κοιτασμάτων πράσινων αλόγων. Όχι γιατί αποκλείεται να υπάρχουν, αλλά γιατί η ιδέα της έρευνας και δυνητικής εκμετάλλευσης τέτοιου πλούτου (αν υπάρχει και αν είναι οικονομικοτεχνικά αξιοποιήσιμος) υπό την κατάσταση που διαμορφώνεται στην χώρα μας μόνο οίκτο στον συμπαθόντα ή μυκτηρισμό στον αντιπαθόντα μπορεί να προκαλέσει.

Το Καθεστώς για να τα έχει όλα δικά του τα «εθνικά» έχει αυτοαπομονωθεί. Μένει μόνο, μεταφορικά και κυριολεκτικά. Αν δεν το ξεριζώσουμε τώρα θα μετατρέψει τον θεϊκό χώρο μας σε μια ερημία ταπείνωσης όπου θα βογγάνε τα θύματα του Leviathan.

Στο πανικό τους τα ενεργούμενα του Καθεστώτος προδίδονται.

Στο Κράτος του Καθεστώτος της χώρας οι αρχές είναι υποχείριες. Δεν υπάρχουν π.χ. νομικοί, αλλά μισθοφόροι με νομικές γνώσεις. Ο Κεντρικός Τραπεζίτης του Καθεστώτος είναι κολαούζος του συστήματος με τραπεζικές γνώσεις. Επί πλέον εξασφαλίζει τον τρόπο για να περνάνε σωρεία από θέματα, διατάξεις και πράξεις χωρίς τον έλεγχο της εθνικής ηγεσίας, αν αυτή ήταν δημοκρατικά υπόλογη στον λαό.

Άκουσε Λαέ τι λέει ο υπάλληλός σου Κεντρικός Τραπεζίτης της χώρας, που όμως έχει ταυτόχρονα το κατάστημά του πρακτορείο της ΕΚΤ.

Σε τετριμμένο άρθρο του με την καθεστωτική προπαγάνδα προς την Wall Street Journal επιχειρηματολογεί (;) κατά της επιστροφής στη δραχμή με το σκεπτικό ότι το όφελος ανταγωνιστικότητας που θα προέκυπτε από μια τέτοια κίνηση θα ήταν βραχυπρόθεσμο, γιατί «αμέσως θα εξανεμιζόταν, καθώς η χώρα θα επέστρεφε στις παλιές

κακές συνήθειες των, στην καλύτερη περίπτωση, άτολων μεταρρυθμίσεων και του υψηλού πληθωρισμού, που θα την καθιστούσαν μη ανταγωνιστική και ευάλωτη σε ύφεση και κρίσεις». Και συνεχίζει αποφθεγγόμενος ότι η μελλοντική ευημερία και ασφάλεια του Λαού «είναι άρρηκτα συνδεδεμένες με το Ευρώ». Και μάλιστα υποστηρίζει ότι αυτά τα κατάλαβε ο Λαός – φαίνεται για αυτό δεν τον άφησαν να αποφανθεί αν είναι όντως έτσι και σκότωσαν το δημοψήφισμα. Αλλά άφησε αυτό.

Πρόσεξε Λαέ.

1/ Την μεγαλύτερη, την υπαρκτική κρίση της, τρομακτική ύφεση, και πριν από ύφεση και κρίση, την δραματική συρρίκνωση της ανταγωνιστικότητάς της, αυτά τα περνάει η χώρα μας αφ' ότου εισήλθε στο Ευρώ.

2/ Από το 1953 μέχρι το 1974, η χώρα μόνη της οικονομικά, με πολυτάραχη πολιτική ιστορία και διαδοχή παντοειδών κυβερνήσεων, είχε απόλυτη νομισματική σταθερότητα (περί τις 30 δραχμές το δολλάριο), ανύπαρκτο πρακτικά πληθωρισμό, ελάχιστο δημόσιο χρέος, ισολογισμένα γενικά δημοσιονομικά, και κατά περιόδους ραγδαία αύξηση του ΑΕΠ. (Και αυτά παρά την ολιγαρχία του καθεστώτος που απομυζούσε και τότε την δημιουργικότητα του Έλληνα).

3/ Πραγματικές μεταρρυθμίσεις δεν γίνονται ούτε τώρα την ώρα της μέγιστης ανάγκης του Καθεστώτος, ενώ η χώρα είναι μέσα στο Ευρώ και υπό την δυναστεία της Τρόικας. Και δεν είναι δυνατόν να γίνουν ουσιαστικές μεταρρυθμίσεις από το καθεστώς, γιατί αυτό προϋποθέτει κατάλυση της φεουδαρχικής ολιγαρχίας, δηλαδή του ίδιου του καθεστώτος.

4/ Η αποκάλυψη όμως είναι στην αμίμητη ομολογία ότι η ηγεσία της χώρας θα επανέλθει στις «παλιές κακές συνήθειες» ευθύς

μόλις περάσει η ανάγκη. Δηλαδή το Καθεστώς των άχρηστων και των απατεώνων που μας ωδήγησε εδώ στον πάτο είναι μοιραίο να μας καβαλάει εσαεί. Αλλά παραπέρα, αν είναι έτσι (ad impossibile), και αφού μόλις με την δραχμή λυθεί προσωρινά το πρόβλημα τότε θα επιστρέψουν οι Καθεστωτικοί στην παλιά τους τέχνη κόσκινο, τότε γιατί δεν θα γίνει το ίδιο και όταν περάσει κάποτε η κρίση, παραμένοντας στο Ευρώ; Γιατί δηλαδή δεν θα επιστρέψουν οι ηγεσίες μας στα χούγια τους μόλις ξεφύγουν από τον βραχνά της κρίσης, μένοντας στο Ευρώ; Μήπως εννοεί ο άνθρωπος ότι ποτέ δεν θα βγούμε από την κρίση μένοντας μέσα στο Ευρώ; Ή ότι θα έχουμε εσαεί ξένη κηδεμονία μέσα στο ευρώ, με κρίση ή χωρίς κρίση; Τι από τα δύο προτιμά να εννοεί ο Κεντρικός Τραπεζίτης μας; Και γιατί δεν εκδιώκεται αμέσως από την θέση του με τέτοιες απόψεις;

Το πράγμα καταντά αυτόχρονα γελοίο. Καλά δεν ντρέπεται να γράφει αυτά, και μάλιστα στην WSJ η οποία έδωσε τις προάλλες μάθημα δημοσιογραφία με αφορμή τα φαιδρά φληναφήματα περί πλεονάσματος, τα οποία ο Προβόπουλος εδώ ανερευθρίαστα επαναλαμβάνει; Απλούστατα δεν έχει να περισώσει τίποτα από κύρος. Είναι μισθοφόρος του Καθεστώτος.

Το θέμα δεν είναι αυτός.

Το θέμα είναι η επίγνωσή σου Λαέ.

Το ένστικτό σου πάντα περιφρονούσε το καθεστώς της εθνικής αποτυχίας, τους επισήμους αναξιοκράτες του καθεστώτος. Τώρα ξέρεις: είναι από πάνω προδότες και όλεθροι.

Σάρωσε τα σκουπίδια.

Καιρός να ξεμαγαρίσουμε την αυλή μας.

IV

ΤΟ ΣΕΜΙΝΑΡΙΟ

Την Πέμπτη 22 Μαΐου, στις 8.30 το βράδυ, συνεχίζουμε την έρευνα της μεταβατικής περιόδου από το Υψηλό Κλασικό στο Ελληνιστικό. Αρχίσαμε την μελέτη της περιόδου από την ήττα της Αθήνας στον Πελοποννησιακό Πόλεμο (404 π.Χ.) μέχρι την Μάχη της Μαντινείας (362). Περίοδος γενικής αναστάτωσης και αστάθειας. Θα επανέλθω στην πολιτική ιστορία της εποχής και θα επικεντρωθώ στην συγκριτική μελέτη της Αθηναϊκής Δημοκρατίας τον 5^ο και τον 4^ο αιώνα, της Αθηναϊκής εξωτερικής πολιτικής και της Αθηναϊκής Συμμαχίας τους ίδιους χρόνους, τέλος της Αθηναϊκής οικονομίας αντίστοιχα. Θεματική μας θα είναι:

Τα Δημοσιονομικά της Πόλης και η Οικονομία:

οι «Πόροι» του Ξενοφώντος

Επικαιρικά, εν όψει των εκλογών, θα μιλήσω για το τραγικό σημείο στο οποίο βρίσκεται τώρα η Ελλάδα, για το πώς φθάσαμε εδώ, για την σύγχρονη ιστορία μετά τον Πόλεμο και για την πρόσφατη μετά το 2009, και τέλος και κυρίως για το νόημα αυτών των Εκλογών και για το τί πρέπει να γίνει μετά την Κυριακή. Θα επιμείνω στο πρόβλημα της στρατηγικής της Γερμανίας. Θα ξαναγυρίσω στην μοναδική οδό σωτηρίας που απομένει για την χώρα και την κοινωνία.

Λόγω έκτακτης συγκυρίας το Σεμινάριο αύριο Πέμπτη, 22 Μαΐου, στις 8.30 το βράδυ, θα πραγματοποιηθεί, όπως και τα δύο προηγούμενα στο Βιβλιοπωλείο Πανόπουλου

ANIMA LIBRI,

Κολοκοτρώνη 34, μεταξύ Κορίνθου και Μαιζώνος.

